

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Juhász Gabriella Ügyvédi Iroda (**cím**, ügyintéző: dr. Juhász Gabriella ügyvéd) által képviselt dr. felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, a **I. rendű alperesi képviselő neve (cím)** által képviselt I. rendű alperes neve (**cím**) I. rendű, a dr. ... jogtanácsos (**cím**) által képviselt II. rendű alperes neve (**cím**) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. május 4. napján meghozott 40.P.24.542/2016/11. számú részítélete ellen a felperes részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság részíteletét részben megváltoztatja, a felperesnek az I. rendű alperes javára perköltség fizetésére kötelezését mellőzi, egyebekben a részíteletet helybenhagyja.

A le nem rótt 400.000 (Négyszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

A részítelet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A **B.** Osztályán .../2007. bü. szám alatt különösen nagy kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmények miatt folyamatban lévő nyomozás során a felperest a nyomozó hatóság 2008. november 21-én gyanúsítottként hallgatta ki, mert megalapozottan volt gyanúsítható azzal, hogy ügyvédként **B.K.** megbízásából az **A.** Kft. tulajdonában lévő, a **b.-i N.** utca 28. földszint 1. szám alatti és a **b.-i N.** utca 28. tetőszinti ingatlanokra 2007. július 13-i, illetve 2007. május 3-i kelettel valótlán tartalmú adásvételi szerződést szerkesztett, majd azokat bejegyzés céljából a ... Földhivatalhoz benyújtotta. A Fővárosi Főügyészség a 2010. június 14-én kelt vádiratban a felperest XVI. rendű vádlottként kétféleképpen, a Btk. 274. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntetével vádolta. A Fővárosi Törvényszék a 24.B.873/2010/223. számú ítéletével a felperest az ellene emelt vád alól bűncselekmény hiányában felmentette. Az ítélet ellen az ügyészség fellebbezett, amit a felperes tekintetében visszavont, így vele szemben az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett.

A felperes módosított keresetében (40.P.24.542/2016/11. számú jegyzőkönyv) kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, miszerint az alperesek megsértették az egészséghez, becsülethez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait, továbbá egyetemlegesen kötelezze az alpereseket 5.000.000 forint nem vagyoni kár és annak 2015. október 8. napjától járó késedelmi kamata

megfizetésére. Igényérvényesítése alapjaként az 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: Ptk.) 355. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a Ptk. 339. § (1) bekezdését, a 349. § (3) bekezdését, a 84. § (1) bekezdés e) pontját, valamint a 344. § (1) bekezdését jelölte meg. Keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy a nyomozó hatóság 2008. november 4-én kelt idézéséből értesült arról, hogy gyanúsítottként idézik, melynek hatására rosszul lett és orvost kellett hívni hozzá. Gyanúsítottként 2008. november 21-én tett vallomást. A gyanúsítás ellen panasszal élt, azt azonban a Fővárosi Főügyészség az .../2007/41. számú határozatával elutasította. A nyomozás lezárását követően a Fővárosi Főügyészség benyújtott vádiratában XVI. rendű vádlottként közokirat-hamisítás büntetnének kísérletével vádolta. A bűncselekmény elkövetését mindvégig tagadta és mindent megtett azért, hogy bizonyítsa ártatlanságát, a rendőrség és az ügyészség azonban minden erre irányuló bizonyítási indítványát elutasította és semmit sem tettek annak érdekében, hogy bűnösségét bizonyítsák. Évekig állt a büntetőeljárás hatálya alatt, a gyanúsítással okozati összefüggésben komoly betegségei lettek, melyek miatt 2009. október 7-én leszázalékolták. Betegsége miatt dolgozni nem tudott, ügyfelei elmaradtak, szakmai reputációja csökkent, a 25 év alatt felépített ügyvédi egzisztenciája tönkrement, eladósodott, legfőképpen az adóhatóság felé. A büntetőeljárás miatt társadalmi élete, szociális kapcsolatai is tönkrementek, azt megelőzően több társadalmi funkciója volt, melyek betöltéséhez erkölcsi bizonyítvány volt szükséges, ezért a büntetőeljárás következtében ezekre már nem volt választható. Az alperesek a büntetőeljárás során tanúsított magatartásukkal megsértették a felperes egészséghez, becsülethez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait. Az alaptalan gyanúsítással összefüggésben keletkezett komoly betegségei súlyos egészségi romlást eredményeztek nála, ami miatt munkaképtelenné vált. Társadalmi élete, szociális kapcsolatai tönkrementek, a hosszú eljárás alatt ebből a közegből kikopott, nem keresik őt, ezzel kapcsolatban reintegrációra, többek között kora és egészségi állapota miatt sincs lehetősége. Az eljárás egy évtizedek alatt felépített sikeres ügyvédi praxisnak vetett véget, a rendőrség ugyanis az ügyben többször megkereste az ügyvédi kamarát és elterjedt a híre gyanúsításának. A büntetőügyben a 24 tárgyalás legtöbbje a bíróság II. emeleti nagytermében volt, így minden alkalommal találkozott ügyvéd, bíró, ügyész, illetve egyéb ismerőseivel és állandóan magyarázkodnia kellett, mert nem volt rajta talár.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes védekezésében a nem vagyoni kárigénnyel kapcsolatban elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes követelése elévült, mert az általa előadottak szerint már az első kárelem felmerülésekor, gyanúsított kihallgatásakor kárt szenvedett, melyhez képest keresetét elévülési időn túl nyújtotta be. Az elévülés nyugvásáról nem lehet szó, mert ez csak akkor áll fenn, ha a jogosult menthető okból nem tudja kárát érvényesíteni. A felperes azonban nem volt elzárva kárigénye érvényesítésétől, gyanúsítottkénti kihallgatása, illetve a vádemelés óta eltelt 5 éven belül, melynek akadályát nem képezte a büntetőeljárás folyamatban léte. Mindezek mellett érdemi védekezésként arra is hivatkozott, hogy mindenben a jogszabályok megtartásával járt el, eljárása során a felperes személyiségi jogait nem sértette.

A II. rendű alperes csatlakozva az I. rendű alpereshez elsődlegesen a felperesi kárigény elévülésére hivatkozott. Kiemelte, hogy az általa lefolytatott eljárás utolsó mozzanata az összes nyomozati irat ügyészséghez történő megküldése volt 2010. június 14-én, ehhez képest a felperes a keresetlevelet elévülési időn túl terjesztette elő. Mindezek mellett hivatkozott arra, hogy eljárása során jogszerű magatartást tanúsított, kárt a felperesnek nem okozott.

Az alperesek elévülési kifogásával kapcsolatban a felperes hivatkozott a Ptk. 326. § (2) bekezdésében foglaltakra, előadta, hogy követelését időben menthető okból nem tudta érvényesíteni.

Ennek jogi akadályja volt a büntetőeljárás, melynek befejezéséig a bírói gyakorlat az ilyen jellegű követeléseket idő előttinek minősíti. A büntetőeljárás befejezéséig a felperes nem tudhatta, hogy mekkora lesz az őt ért kár összege, így a jogerős ítélettől számítottan egy év állt rendelkezésére, hogy igényét érvényesítse. A kifejtettek alapján, amíg a büntetőeljárás ellene folyamatban volt az elévülés nyugodott és csak a jogerős felmentő ítélet után jutott teljeskörűen az igényérvényesítéshez szükséges információk birtokába. Érvelése alátámasztására hivatkozott a BH1993. 313. és a BH2005. 104. számú jogesetben foglaltakra.

Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kárigény vonatkozásában részítéletet hozott, mellyel a keresetet a nem vagyoni kártérítés iránti részében elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek perköltségként személyenként 50.000 forint jogtanácsosi munkadíjat. Az ítélet indokolása szerint a kereset alaptalan. Az alperesek védekezésére tekintettel a bíróságnak először az elévülés kérdésében kellett állást foglalnia. A Ptk. 360. § (1) bekezdése szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékessé válik. A PK 52. számú állásfoglalásból kitűnően a károsodás és ezzel együtt a kártérítés iránti követelés esedékessé válása, érvényesíthetősége akkor következik be a kártérítési követelés egészére, amikor a magatartás első ízben vezet károsodáshoz. A felperes ténybeli előadása szerint már a büntetőeljárás megindításakor sérelmet és károkat szenvedett el.

A Ptk. 326. § (2) bekezdésében foglaltak alapján az elévülés akkor nyugszik, ha a jogosult igényét menthető okból nem tudja érvényesíteni. A felperes a büntetőeljárás nyomozati szakaszának lezártaival, de legkésőbb a vádemeléskor rendelkezett mindazon információkkal, amelyek alapján képes lett volna a nem vagyoni kára miatti sérelmének orvoslására igényt érvényesíteni az alperesekkel szemben, azt ugyanis a II. rendű alperessel szemben az általa folytatott nyomozásra, míg az I. rendű alperessel szemben a vádemelésre alapította. A bírói gyakorlat szerint a károsult a büntetőeljárás során bekövetkezett kárait a jogsértőnek vélt magatartás bekövetkezésekor nyomban érvényesítheti (Fővárosi Törvényszék 10.P/P.III.22.924/2008., Legfelsőbb Bíróság Pf.v.IV.21.280/2009/12., Fővárosi Ítéltábla Pf.20.570/2015/8.). Tekintettel arra, hogy a felperes előadásából kitűnően az eljárás során mindvégig tisztában volt ártatlanságával és a felmerült kárával, az általa jogellenesnek vélt cselekményekhez képest öt éven belül az alperesekkel szemben igényét érvényesíthette volna.

Téves a felperesnek az a hivatkozása, miszerint a büntetőeljárás jogerős befejezéséig nem lehetett tisztában azzal, hogy az alperesek okoztak-e neki kárt, ugyanis a kárnak a bíróság bűnösség kérdésében hozott döntésétől függetlenül be kellett következnie. Álláspontja szerint károsodására a II. rendű alperes tekintetében a vádemelésig tanúsított magatartása, míg az I. rendű alperes vonatkozásában a vádemelés vezetett, ezért a bíróság 2010. március 10-ig, illetve 2010. június 14-ig tanúsított magatartásukat vizsgálhatta. E két időponthoz képest a keresetlevél elévülési időn túl 2016. október 8-án érkezett a bírósághoz, ezért a felperes nem vagyoni kárigénye elévült. A határidőben való igényérvényesítésének nem volt akadály, a felperes ezzel kapcsolatos téves megfontolása vagy jogbéli tévedése nem alapozza meg az elévülés nyugvását, ezért az elsőfokú bíróság a felperesi kárigény elévülésére tekintettel a nem vagyoni kárigényt a Ptk. 325. §-a alapján elutasította. A felperest az alperesek javára az érdemben elbírált kereseti követelés alapján kötelezte perköltségként a képviselőjükkel felmerült jogtanácsosi munkadíj megfizetésére, melynek összegét a jogi képviselő kifejtett tevékenysége mérlegelésével állapította meg. A felperes költségmentessége folytán felmerült részjelzési illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság részítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a részítélet hatályon kívül helyezését és a tényállás tisztázása érdekében az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. A fellebbezés indokolása szerint, a részítéletben megállapított

tényállással szemben a felperes ellen kétféle közzététel-hamisítás kísérlete miatt folyt nyomozás. Az I. rendű alperes részéről nem életszerű védekezés az elévülés nyugvásának tagadása, állítva, hogy a felperes nem volt elzárva kártérítési igénye öt éven belüli érvényesítésétől és nem képezte annak akadályát a büntetőeljárás folyamatban léte. Az első kérelem felmerülésekor még nem volt megállapítható, illetve nem lehetett tudni, hogy mi lesz az eljárás végkimenetele, az mennyi ideig fog tartani és milyen károkat fog okozni a felperes egészségében, emberi méltóságában, valamint környezete általi megítélésében. Ez ugyanis nem egy materiális kár, amelynek van konkrét összecszerúsége, ami egzakt módon kimutatható. Ezért a felperes álláspontja szerint a Ptk. 326. § (1) és (2) bekezdése alapján követelése az ügyészi fellebbezés visszavonását követően, az elsőfokú ítélet jogerőssé válását megállapító végzés után vált esedékessé, amit addig menthető okból nem tudott érvényesíteni. Ezt megelőzően a felperes igényérvényesítése nem felelt volna meg a Pp. 121. §-ában foglaltaknak, ezért azt a bíróság elutasította volna, nem csak a hivatkozott jogszabályhely miatt, hanem azért is, mert nincs kár. A felperest megvádolták, de nem volt még ítélet, ezért ártatlannak minősült. Amennyiben jogerősen elítélik, úgy nincs helye a személyhez fűződő jogok megsértése miatt indított keresetnek, mert a bíróság ítéletével megállapítja és kimondja, hogy az alperesek kompetensen jártak el, részükről nem történt anyagi és eljárásjogi szabálysértés, a fizikai erőszak, kényszer, illetve pszichés ráhatás hiányában személyhez fűződő jogai megsértését a felperes önmagának okozta.

A felperes az alperesi védekezéssel szemben, mindenre kiterjedően dokumentálta az őt ért jogsérelmeket. Kérdéses, hogy ha a bíróság megállapítja a személyhez fűződő jogai megsértését, akkor a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján milyen jogi helyzet áll elő. A felperes álláspontja szerint, ez esetben ekkor kezdődik meg a kártérítési igény érvényesítése tekintetében az elévülés. Erre tekintettel a részítélet idő előtti volt, mivel a konzekvens bírósági gyakorlat szerint a keresetet először a jogalap, majd utána az összecszerúság tekintetében kell eldönteni, ezért a bíróságnak a felperest ért jogsérelmet kellett volna először elbírálnia, így az összecszerúság tekintetében hozott elutasító részítélet elévülésre való hivatkozása nem állja meg a helyét. Kifogásolta továbbá a felperes, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes által hivatkozott eseti döntéseket használta fel döntése alátámasztására, a felperes által hivatkozott jogeseteket teljes mértékben ignorálta, ezért a legcsekélyebb mértékben sem tárta fel ebben a relációban feszülő kollíziót, a részítélet indokolása elfogult, egyoldalú, dogmatikus és prekoncepciózus.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében a részítélet helybenhagyását kérte. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes nem vagyoni kártérítési igénye elévült, döntését kellő jogi alappal és részletesen indokolta. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel utalt arra, hogy a Ptk. 84. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban meghatározott polgári jogi igények, úgynevezett objektív jogkövetkezmények, melyek alkalmazásáról a személyiségi jogot sértő magatartás esetén a felperes kérelmére intézkedni kell. A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja úgy rendelkezik, hogy akit személyhez fűződő jogában megsértenek, kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint. A jogszabály egy utaló szabályt tartalmaz, amely a Ptk. II. címében a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályait hívja fel. Figyelemmel az Alkotmánybíróság 30/1992. (V.26.) AB határozatára is, a személyhez fűződő jogok sérelme esetén a kártérítési igények közül a jogában sértett személy alapvetően nem vagyoni kártérítés iránti igénnyel élhet, mellyel összefüggésben pedig a Ptk. 339. § (1) bekezdése, illetőleg a 355. § (1) és (4) bekezdései bírnak jelentőséggel. A kártérítési felelősség vizsgálatakor és a kártérítés összegének megállapításakor a polgári jogi igényektől eltérően külön kell vizsgálni a jogsértőnek a jogsértéshez fűződő tudati állapotát, illetőleg a védekezéstől függően a felróhatóság kérdését. A Ptk. általános elévülési szabályait a Ptk. negyedik része a kötelmi jog körében tárgyalja a 324. §-tól a 327. §-ig. Károkozás esetén a kár bekövetkeztével és jogellenes magatartás tanúsításával szerződésen kívüli kötelezettség

keletkezik a kártérítés megfizetésére, mely igénnyel kapcsolatban a Ptk. 360. § (4) bekezdése szerint a kötelmi jog elévülési szabályait kell alkalmazni. A nem vagyoni kártérítéstől eltérő egyéb, az objektív jogkövetkezmények alkalmazására irányuló polgári jogi igények érvényesítése nem kötelmi igény, mert nem adott felek közötti kötelezettség teljesítéséhez kötődik (relatív szerkezetű jogviszony), hanem kizárólag ahhoz a mindenkire terhelő kötelezettséghez, hogy a jogalany személyiségét ne sértse (abszolút szerkezetű jogviszony), ezért ezekkel kapcsolatosan a kötelmi jog elévülési szabályai nem érvényesülnek. Mindezek alapján a felperesnek a nem vagyoni kártérítésen kívüli polgári jogi igényével kapcsolatosan az elévülés nem merülhetett fel, így azokra a bíróság részítélete sem vonatkozik.

Az elsőfokú bíróság a részítélet meghozatalakor helyesen járt el, amikor először az alperesek elévülési kifogását vizsgálta, mellyel kapcsolatos álláspontja megalapozott (BH2013.7.189.). Az I. rendű alperes az elévüléssel összefüggésben az elsőfokú eljárásban kifejtetteket változatlanul fenntartja. A felperes keresetében első kérelemként az alaptalannak vélt gyanúsítását jelölte meg, mellyel összefüggésben nagyon komoly betegsége és súlyos egészségromlása bekövetkezését állította. A fellebbezésben ettől eltérően már úgy nyilatkozott, hogy kára csak a jogerős bírósági döntés után keletkezhett, mert addig védte őt az ártatlanság véelme. Ez utóbbi álláspont elfogadása esetén a felperesnek kára nem merült fel, mert a bíróság őt felmentette. Téves a felperesnek az az álláspontja is, hogy a vádlottat felmentő vagy elítélését eredményező büntetőbírósági ítélet nyitja meg a személyiségi jogsértés iránti polgári jogi igény elbírálásának lehetőségét. A polgári bíróságot a Pp. 4. § szerint más bíróság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti. A döntés egy tekintetben esik korlátozás alá, miszerint nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. A fellebbezés I.3. pontban írt okfejtése nem helyes, azt az I. rendű alperes kifejezetten visszautasítja. Az elsőfokú büntetőbíróság ítélete elleni fellebbezés visszavonását az indokolta, hogy a bírósági eljárásban lefolytatott széles körű bizonyítási eljárás eredményeként a bíróság mérlegelési körében jutott arra a következtetésre, hogy a felperest felmenti, így a felmentő ítélet alapjául szolgáló tényállást alappal támadni nem lehetett. A kifejtettek alapján a felperes olyan tényre vagy körülményre megalapozottan nem hivatkozott, ami indokolná az elsőfokú részítélet hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabályt nem sértett, a részítélettel elbírált kérelem tekintetében a döntéshez szükséges bizonyítékok rendelkezésre állnak, ezért nincs olyan ok, ami a részítélet hatályon kívül helyezését indokolná. Az elbírált kérelem tárgyában az elsőfokú bíróság döntése és indokolása is megalapozott.

Keresetében a felperes az alperesekkel szemben először nem vagyoni kártérítési igényt érvényesített, majd keresetét kiterjesztve személyhez fűződő jogai megsértésének megállapítását is kérte. A per elbírálására alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: Ptk.) rendelkezései alapján az, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, jogai védelmében a 84. § (1) bekezdés a)-e) pontjai szerinti, objektív és szubjektív személyiségvédelmi eszközökkel élhet. A felperes személyhez fűződő jogai megsértésére alapítva a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) és e) pontjában megjelölt igényeket érvényesítette. A Ptk. rendelkezései alapján az a) pont szerinti, a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítására irányuló igény objektív, el nem évülő személyiségvédelmi eszköz. Ezzel szemben az e) pont szerinti kártérítés a jogsértés szubjektív szankciója, ami kötelmi jogi igény és az

általános elévülési időn belül érvényesíthető. Téves a felperesnek az a hivatkozása, miszerint a részítélet meghozatala „idő előtti” volt és alaptalanul sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság kártérítési követelését annak jogalapja, a jogsérelem vizsgálata nélkül utasította el. A Ptk. 325. § (1) bekezdése alapján az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet, melyből következően az elévült követelést jogalapjának vizsgálata nélkül kell elutasítani.

A felperes tényállítása szerint károsodását bűncselekmény elkövetésével való gyanúsítása majd a vádemelés okozta, melyek következtében évekig folyt ellene a büntetőeljárás. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt a Ptk. 360. § (1) bekezdésére, mely szerint a kártérítés a károsodás bekövetkezésekor nyomban esedékessé válik és a kártérítési követelés érvényesíthetősége már akkor bekövetkezik, amikor a kifogásolt magatartás első ízben vezet károsodáshoz. A felperes előadásából kitűnően, megítélése szerint már gyanúsítása is személyiségi jogát sértő és kárt okozó magatartás volt. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes legkésőbb, a II. rendű alperes tekintetében a nyomozás lezárásakor (2010. március 10.), az I. rendű alperes vonatkozásában a vádemeléskor (2010. június 14.) rendelkezett a kárigénye érvényesítéséhez szükséges információkkal, melyek időpontjától a keresetlevél benyújtásáig az öt éves elévülési idő már eltelt.

Az ítélezési gyakorlaton alapuló indokai alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperesnek az elévülés nyugvására való hivatkozása alaptalan. A felperes kártérítési igényét arra alapította, hogy az alperesek megsértették személyiségi jogait, a kárt okozó jogsértések a gyanúsítással kezdődő nyomozás során, illetve a vádemeléssel valósultak meg. Előadásából kitűnően, ártatlansága ismeretében az alperesek cselekményeit azok megvalósulásakor jogellenesnek, személyiségi jogait sértőnek ítélte meg és egyidejűleg észlelte azok nem vagyoni károsodását eredményező hatását is. Mindezekre tekintettel - az előzőekben kifejtettek alapján - kártérítési követelése legkésőbb a nyomozás lezárásával, illetve a vádemelésről való tudomásszerzéssel esedékessé és érvényesíthetővé vált. Téves a felperesnek az a hivatkozása, hogy kárigénye érvényesítését a büntetőeljárás bírósági szakasza akadályozta, mivel annak kimenetelétől függött követelésének érvényesíthetősége, elítélése esetén ugyanis az alperesek részéről jogsértés és károkozás nem volt. A büntető ügyben a bíróság érdemi határozatával nem az azt megelőző eljárási cselekmények jogszerűsége, hanem a vádlott bűnössége kérdésében dönt.

Az elsőfokú eljárás során az I. rendű alperest nem jogtanácsos, hanem ügyész képviselte, melyre tekintettel az I. rendű alperes részére jogtanácsosi munkadíj megítélése jogszabálysértő.

A kifejtettek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta, az I. rendű alperes javára a felperes perköltség fizetésére kötelezését mellőzte, egyebekben pedig a részítéletet helybenhagyta. Mivel az I. rendű alperest a másodfokú eljárásban ügyész képviselte, részére képviselte alapján perköltség nem jár. Tekintettel arra, hogy a II. rendű alperes a fellebbezésre ellenkérelmet nem terjesztett elő, a tárgyaláson nem képviseltette magát, javára az ítéletábra másodfokú perköltség megítélését mellőzte. A felperes költségmentességére tekintettel az általa le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2018. március 8.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

dr. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
bíró